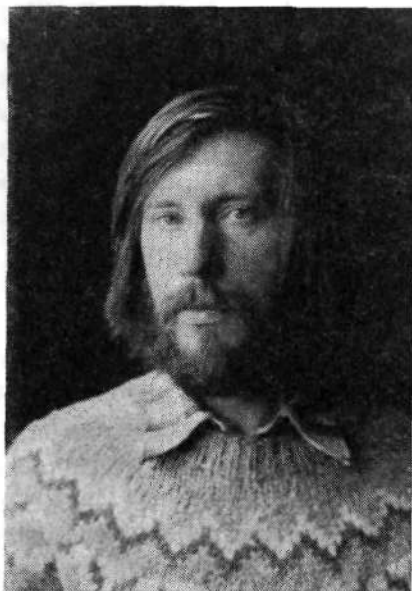

Dve pesmi

Samo
Simčič

SILVA Ne morje!
 Otoki so rajska samota,
 grozd, ki pade v moje vino,
 črno od prerezane žile.
 Rajši v ravnino!
 Na kopnem peklenska tovarišija
 tihoto in misli ubija.
 Morja z otoki so mir,
 a v planjavi je dno neba
 sestra mojá,
 žena, izgubljena
 iz misli in srca!

Dev v duši ne išče svetlobe luči,
 kjer temni, tam zida ječe
 iz steklastega ledu
 in ječi za strasti.
 Po čutnosti morja pa reže moj trup
 valove z ladijskim kljunom,
 in čeprav pôjem srečno potujoč
 o Silvini ljubezni,

ki je kamen krúševec iz mehkobe,
 nepreklicno odhajam na celino
 z jermeni dekletovih rok,
 ki so padle v svoje dlani
 od vratu.

Da nisem ljubljjen?

Kaj je angelu, ki prenaša človeka v nogah,
 zemlja z jezeri?

Ali ni vihar stresel sonce
 pod kamni in prstjo
 in zamajal srce

s sapo iz pljuč, ki ne hrepeni,
 ki pomirja z gromom in besom
 svojih brezkalnih oči?

Veke trznejó človeku,
 a meni vek ne zapira vek
 in tren ne zablesti s temo
 nad mojo dušo.

Prvi mož, preden ugrizne v jabolko,
 gleda prekletstvo okusa,
 poln rož,

in čeprav je devištvo zavoženo,
 sladkosti spreminja v vonj,
 v katerem jablana zdehti
 in gadov zob
 pitno mleko izcedi.

A Silva bo jokala in joče.

Naj izliva solze, naj je bolečina,
 ki sebe uživa.

Veščá moškega deštva, četudi prosi za poljub,
 od nje sladu ne more vzeti, marveč berači za strup,
 ki Silvo ubija.

Angelu namreč miruje srce,
 če v mesu mu ni, da trohni.

Zato gleda na dvignjene Silvine prsi iz morja.

Prelahék je zanjo zrak
 in premočno sonce duha, ki pada nanjo.

Rada bi se utopila, ker noče dati svoje krvi
 v zelenje,

rada bi skrila lice v ljubljenju, da bi ljubljena

ne ljubila.

In ne bi odvrnila cvetlice svojega spanja
od podkupovanja.

Torej je planjava svet pesnikovega koprnenja
in odhajam od grudi otoških, ki jih čutnost objema.
V ravnini morje otrdi in skopni.

Tam je žena snov in ogenj, rešena trpljenja,
vendar na dnu leži
in beseda vrže plamen v dim.

BLISK JUTRA

Pesem o smrti

Zavit v mrak

zlekne ud za udom vame vsak večer
in tesen, utrujajoč polaga se
na mah, ki vse, kar boli in veseli, odvrča,
mir,

in ko ugasnem, prihaja, svetim v njem,
sen in temo raztaja,
pride brat —

moj? Po krvi mi je tuj,
po tleh, ki sem jih s kožo vpil,
ni moj rojak.

Sestra mu je zver, ki žre
pred belimi dlanmi
matere, ki plodna ni,
a varuje in skrbno jemlje
mi vzdih telesa, ki umre.

Žena, ki onstran bedi, ni umrljiva
in negibno stoji, ko ječanje s krikom,
s katerim se ubijam, vanjo zgrmi,
a smrt je žival
in spanec, dvojček njen,
se vame je pognal.

Gazi me!

Če ves iztečem iz odprtih ran,
ostanem cel.

Tiho, tiho, za večerom
tenkočutno in grobo drhti vrela veriga iz jekla,
vdano se zvija, se vdano upira,

bije in deško se zlije
s krpami vlažnega zraka skrite votline,
prekrije se, dviga, preliva . . .

Pala, pala
slamica je na gredico,
vžgala, vžgala
iskra se je v lepotico.
»Si ti ta, ki me je pustila?« vprašam.
»Ki sem jo ljubil in ji odpustil,
ker me ni ljubila?
Ali pa si z njo mi svojo senco zagrnila?
Z mojo bolečino si se okrasila!«

Zdaj ljubim jalovo skrbnico,
ki me, sina, ni rodila,
sina je vzgojila,
sina v noč izpila,
vzela ga bo, ga zarotila . . .
Dečka malega iz plašča
temne zore onkraj,
preden ogenj se rodi,
bo v bel prtíč povila,
z vzdihljajem, ki me umori,
v ne-rodnost me krstila.

O duh!
Tvoj sem, tvoja sem kocka kristala,
tvoja žival, ki me je ovijala,
tvoj spanec, ki mu noč
perje je za smrt postlala!
A daj, da vsaj košček tebe
v prahu kamenja,
ki se ni še v gladke stene prelevil,
rodim!

»Le pojdi skoz neplodno maternico,
jaši mojo mi bodico!
Kljuj po zemlji, pluj,
daj mi potem levico,
vrni mojo perutnico!«

Le mislite si, ljudje,
da v prebliskih se geniju dvigajo s tal
v soncu in snegu oprani in s kreda zorani
vrhovi goré!
Kleč je le majhna skala.
Ko jutro mu rob osvetli, njegova ostrina
na pustem bregu ob morju ali na suhi planoti
moli k dnevu klečé.
Moja dežela so valovi,
zato je moj temelj v njej potopljen.
Mavrice tri razpršijo čez površine meglic
senco na prehod do hribovja
in v raven breg, v lesketu zglajen, se noč spusti.
Mavrice tri tri so žličke moje krvi.
Prva psuje,
druga odbija,
tretja v telo mrtvo kost vkuje,
da trohni moje meso in mi svetloba
vodó moje dežele z rezi kopnine umiva.

Blisk jutra je bič
pred vrati v svet, kjer ljudje
vdano in poslušno v bičanje strmé,
kajti njim je v radost,
da s palice pas jezik vihti.
In da jim moč bliska
gleda iz oči,
se mu pokoré.
Skalo tega zla požgo ognji pekla,
svet cel zajame sev.
Tukaj smo lupine v skorji razpadanja,
onstran, kdor veruje v sen,
je človek zrno valov,
svoj deželan.